

Ruth Kelly

VILA

THRILLER

Pro sledovanost udělají cokoliv.
Reality show na život a na smrt začíná.

Nepřekonatelná reality show: Luxusní vila. Deset soutěžících v tropickém ráji na soukromém ostrově. Každý okamžik živě přenášen publiku na celém světě, které má moc kontrolovat každý krok soutěžících. Mladá novinářka Laura je svým bezohledným editorem donucena, aby se do reality show zapojila pod falešnou identitou a vynášela zevnitř informace o svých soupeřích. Jakmile ale show odstartuje, ocitá se Laura nejen daleko od své komfortní zóny, ale i v moci nemilosrdné producentky, ochotné udělat cokoli pro zvýšení sledovanosti.

Všichni ale mají tajemství, která by raději udrželi pod pokličkou, a teplota v ráji stoupá. Jak daleko jsou ochotni soutěžící zajít, aby si zajistili hlasy diváků? Jak daleko zajde sama Laura? A opravdu by někdo zabil, aby vyhrál? Reality show na život a na smrt začíná...

„Vila je temný, strhující a zneklidňující thriller, který vás přiměje podívat se na reality show úplně jinak.“

– čtenářská recenze, Amazon

„Od první stránky jsem se nemohla od knihy odtrhnout.“

– čtenářská recenze, Amazon

VILA

VILA

Ruth Kelly

Přeložila Kateřina Romanová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

The Villa © 2023 by Ruth Kelly

Published by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London

Translation © Kateřina Romanová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-809-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-808-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-300-1 (print)

*Pro mámu,
která bude navždy v mém srdci, a pro Michaela*

PROLOG

PRODUKČNÍ

Aruna, Baleárské ostrovy

NYNÍ

Když se blížíme k bazénu, křupe mi pod teniskami rozbité sklo. Nad vilou zapadá slunce a zlaté světlo, které ji dříve zalávalo slávou, je nyní matně jantarové.

Detektiv inspektor Jose Carlos Sanchez zvedne modro-bílou policejní pásku a skloní se pod ní. Znovu pásku nadzvedne, abych mohla projít, a já si všimnu kriminalistických rukavic, které má na ruku. Mléčně bílé – naznačují mi, co leží přede mnou. Zastaví se a provede vizuální prohlídku okolí místa činu.

„Řekněte mi, kde jsou umístěné všechny kamery, señoro.“

Navzdory mořskému vánku je tu úporné vedro. Útočí na mě a já se potím i na místech, o nichž jsem netušila, že je to vůbec možné.

„Señoro?“

Rozmístění kamer. Každé jednotlivé místo znám z paměti. Navrhování a skrývání kamer zabralo měsíce pečlivého plánování. Rozmístit je po prostorech vily tak, abychom zachytili i ty nejmenší nuance ve výrazech soutěžících. V mé show nebyla žádná tajemství. Zcela jsem se oddala tomu, abych dosáhla dokonalosti – vytvořila největší zábavnou show všech dob.

Ukazuji na purpurovou rostlinu hned vedle lehátka. „Podívejte se tam.“ Listy jsou teď suché a scvrklé – jak rychle věci umírají, když nejsou živeny.

Jdeme synchronizovaným krokem k ní. Nahlédne do terakotového květináče a přikývne. Pak pokyne jednomu z mnoha policistů, kteří chrání místo činu před novináři a čumily. Od té doby, co se to provalilo, už není poloha vily mým nejlépe střezným tajemstvím. Všimnu si, že červená kontrolka „nahrávání“ na kameře přestala blikat.

„Kde ještě?“ zeptá se Sanchez.

„Tamhle.“ Ukážu nahoru, do palmy stínící vířivku. „Tam a tam.“ Vyjmenuji dalších deset míst.

„A ta nejbliž k bazénu?“ zeptá se a odvádí mě k ní.

Žaludek se mi stáhne. Už se to blíží. Jsme skoro tam. Chci odvrátit zrak, ale přemůže mě chorobná zvědavost.

Tamhle je. Obličejem na rozpálených kamenech. Platinově blond vlasy má rozprostřené kolem hlavy jako svatozář. Z lebky jí stále vytéká krev a proniká do bazénu. Tyrkysovou vodou se táhnou karmínové pruhy, které se rozředí do prázdna. Je to jako akvarelová malba. Kdyby to nebylo tak znepokojivé, bylo by to krásné.

„Je po všem.“ Ta slova zašeptám, zatímco na ni hledím.

Sanchez se na mě podívá. „Co jste to řekla?“

Zvednu k němu pohled a vzájemně si hledíme do očí. „Takhle to nemělo skončit.“

Zavřu oči a zkusím si představit, jak to mělo dopadnout. Ohňostroje vybuchující na obloze, dokonale načasované do hudby. Jejich barvy se odrážejí v moři. Miliony diváků jásajících ve svých obývacích pokojích. Pantomimické předávání šeku.

Nevím, co je to šok, ale jsem si jistá, že jsem do něj právě upadla. Mravenčí mi prsty a zápěstí. Koutky úst mě brní a já od ní stále nemožu odtrhnout zrak.

„Slečno Jessopová, potřebuji znát umístění kamery, která je nejbliž k tělu.“

Tělo. Mrtvé tělo. Už se o ní nemluví jako o člověku se jménem. Stala se z ní věc, kterou je třeba vyřešit. Polykám žaludeční šťávy, které se mi derou do krku.

„Je tam.“

Ukážu do vody, na kameru zabudovanou v boku bazénu. Konečně od toho hrůzného výjevu odvrátím zrak.

Přicházejí dva muži a žena v bílých kriminalistických kombinézách. Sledují, jak si natahují návleky na boty, jak si žena zastrkuje vlasy do kapuce. Přistupují k tělu jako duchové, kteří si přišli pro mrtvého. Nesou něco, co připomíná chladicí box, ale vím, že uvnitř není žádné občerstvení ani vychlazené víno. Jsou to ohledávači místa činu, kteří tu shromažďují důkazy.

Důkaz. Zločin. Ta slova mi klesají do žaludku jako kameny.

Nad místem, kde byla prolita další krev, se staví druhý bílý altán. Krev má nyní rezavou barvu a v horku se loupe.

Přicházejí další dva policisté s nosítky a černým pytlek na tělo.

„Odvázejí ji pryč?“ Obrátím se na Sancheze. Samozřejmě, že ano, Michelle. Sklapni. Používej svůj zsranej mozek. *Je mrtvá.*

Bude poslední soutěžící, který opustí vilu. To bude opravdu znamenat konec. Ta představa mě děsí víc než cokoli jiného. Nechci se toho všeho vzdát.

„Po skončení ohledání musíme provést pitvu.“

„Řekli jste to její rodině?“ zeptám se.

„Jsou na cestě do Madridu.“

Je mi zle při pomýšlení na jejich bolest.

„Potřebujete mě ještě k něčemu? Mám toho hodně na práci, musím se postarat o spoustu věcí.“

Zvládnutí katastrof. Záchrana pověsti. Celý produkční tým na mě čeká, abych jim vysvětlila, co se bude dít dál. Tiskové prohlášení, které je třeba připravit. Podívám se na hodinky. Ztracený čas mi zvyšuje adrenalin. Nervozita narůstá. *Uhněte mi z cesty, Sanchezi.* Otočím se k odchodu.

Detektiv zvedne ruku. „Obávám se, že potřebujeme, abyste jela s námi na policejní stanici.“

„Cože? Proč?“ Otočím hlavu a moje maska trpělivosti a ochoty spolupracovat se rozpadá. „Pomohla jsem vám, jak jsem mohla.“

„Jste produkční pořadu.“

„Jo, jsem produkční, ale tohle není moje vina.“

Přimhouří oči. „Obávám se, že někteří by to mohli vidět jinak, seňoro.“

Otočí se, udělá další gesto rukou a přiblíží se dva policisté. „Budete muset jít s námi.“

Ukáže mi směrem k zlato-černým dveřím. Stejně dveře, které uzavřely naše soutěžení.

„Nemůžu vám na vaše otázky odpovědět tady?“ Hlas mi zachvátí panika.

„Obávám se, že ne. Tudy.“ Policisté si ke mně stoupnou po stranách a jejich postoj ustrne pro případ, že bych kladla odpor.

„Náš člun čeká,“ řekne znovu Sanchez a jeho hlas je teď plný podráždění. Není zvyklý na silné osobnosti, jako jsem já. Někoho, kdo si myslí, že to, co dělá, je stejně důležité.

Naši patovou situaci přeruší hromové vrčení shora. Všichni vzhlédneme ve stejný okamžik a vidíme zpravodajský kanál, který porušuje omezení vzdušného prostoru. Jak ohleduplné. Helikoptéra letí mnohem níž, než by měla.

Tohle je bezletová zóna. Měla bych to vědět, proto jsem si ji vybrala. Jejich kamery jsou namířené na mě. Teď jsem to já, koho natáčejí.

„Musíme *hned* odjet, seňoro Jessopová.“

Vzdávám se. Sanchez mě vede zpátky k pásce, k dalšímu kordonu, který obepíná celou vilu. V cestě nám leží střepy z lahví od šampaňského. Další rozbité sklo – na baru a stolech. Bazénové ručníky rozházené po terase. Kolem rozkládajícího se jídla poletují mouchy. Stříbrné prameny párty paruky vlají ve větru. Náhlý poryv větru zvedne paruku z místa, kde odpočívá, a vrhne nám ji do cesty. To,

co bylo kdysi tak oslnivé, teď připomíná filmové kulisy Divokého západu.

Moje dítě. Můj překrásný výtvar, který se mi rozpadá před očima.

Otočím se čelem k Sanchezovi. „Takhle to nemělo být.“ Vyhrknou mi slzy. Prudce zastavím. „Neodejdu.“

„Señoro, člun čeká.“ Všechny zdvořilosti jsou pryč.

„Zůstanu!“ Patřím sem. Sem, do světa, který jsem organizovala, který jsem řídila. Nedokážu se přimět, abych čelila realitě. Odsudkům, které mě čekají.

Sanchezovi dojde trpělivost. Po dobrém mě nepřesvědčí. Dává policistům znamení, aby mě popadli za ruce.

KAPITOLA JEDNA

REPORTÉRKAZpravodajská místnost *The Record*, Londýn

O OSM TÝDNŮ DŘÍVE

Nadměrné množství kávy a sladkých svačin způsobilo v mém žaludku učiněnou bouří. Pálilo mě v krku. Ztěžka jsem polkla, ale tlak na dodržení termínu a pocit viny z pomýšlení na to, jakou škodu můj příběh napáchá, se pevně usídlily v mé mysli.

Mike Baron, bývalý kapitán anglického fotbalového týmu a miláček národa. Stejně slavný pro své chování mimo hřiště jako pro střelení gólů. V té době byl známý svými pařbami, pitím a sukničkářstvím.

Ale to bylo tehdy. „Skutečný“ Mike se od titulků v novinách a od jeho „klukovské“ pověsti nemohl lišit víc. Věrný, laskavý otec dvou dětí a oddaný manžel. Tuto sobotu měl slavit dvacáté výročí svatby, a právě zjistil, že jeho žena umírá na rakovinu. Neměl v úmyslu mi to říct, vyklouzlo mu to při našem rozhovoru, protože byl zdrcený žalem. Protože já jsem uměla lidi přimět, aby mluvili. To byl můj dar. I když teď mi to jako superschopnost nepřipadalo.

Kdyby se jeho hluboký žal objevil na titulní straně bulvárních novin, zničilo by ho to. Věděla jsem to – ale tlak na odevzdání článku ničil mou schopnost rozumně uvažovat.

Zazvonil mi telefon.

„Kde to je, Petersová?“ Vždycky mě oslovoval příjmením, když jsme měli uzávěrku. „Držím ti tu stránku.“

Mé oči to táhlo přes redakci, přes skleněné panelové stěny do jeho kanceláře. Hrbil se za stolem – můj nadřízený redaktor Ben Foster. Naše oči se setkaly a mě zachvátila panika.

Upřeně na mě hleděl, přičemž vyštěkl: „Tak mi to kurva pošli. Na co čekáš?“

Praštil telefonem. Nebylo to myšleno jako otázka.

Zírala jsem na monitor, na svůj exkluzivní článek. Kurzor netrpělivě blikal.

Rozhovor s Mikem se odehrál v jeho rozlehlém sídle mimo Londýn. Místo toho, aby se chlubil svými trofejemi, mluvil o tom, na čem mu skutečně záleží. Nedokázal se ubránit slzám v očích, když vzpomínal na den, kdy poprvé potkal svou ženu. Když jsem se zvedla k odchodu, Mike mě objal a dlouho mě držel. Hledal útěchu poté, co mi odhalil svou duši.

Na odchodu mě zastavil jeho agent. Uvědomoval si, že se mi Mike otevřel, a obával se, že jsem se během rozhovoru dozvěděla víc, než jsem měla. Trval na tom, že si článek přečte, než půjde do tisku. Nemohla jsem se mu podívat do očí, když jsem mu slíbila, že uvidím, co s tím zmůžu. To rozhodně nebylo něco, co bychom v *The Record* dělali.

Ničení životů nebylo to, k čemu jsem se upsala, když jsem nastoupila do novin. Slíbili mi investigativní reportáže, příběhy, které budou mít smysl. Kampaně, které zvýší osvětu. Jenže mě nějak odstavili na vedlejší kolej a já jsem začala psát bulvární články o celebritách. Kdo s kým šuká. Špinavá novinářina. Začalo to být spíš o ničení věcí než o tom, aby se něco měnilo k lepšímu.

Pokaždé když jsem sebrala odvahu a řekla šéfovi, že už toho mám dost, připomněl mi, že se stále teprve učím: „Musíš se osvědčit.“ Říkal, že příběhy, po kterých toužím, přijdou později.

Po pěti letech jsem se stále snažila ukázat, že za něco stojím.

Kdykoli jsem se sama sebe ptala, proč jsem prostě neodešla, narazila jsem na stejné dilema: co jiného mi zbývalo?

Přišla jsem o všechno.

Práce mi pomáhala zapomenout. Když jsem dál utíkala, když jsem se pořád hnala za exkluzivitami, nemusela jsem myslet na *něj* a na to, jak se měl můj život vyvíjet.

Byla tu také ta drobná záležitost s *penězi*. Od té doby, co jsem se rozešla se svým bývalým, jsem se potýkala s finančními potížemi, takže odejít z práce nepřicházelo v úvahu. Ve chvílích největší deziluze jsem snila o tom, jaké by to bylo vyhrát v loterii. Příležitost obrátit list a začít znovu. Co bych pro to udělala?

Vždycky máš na výběr. Poslouchej mě, Lauro, můžeš říct ne, říkal mi hlas v hlavě. Nepřipadalo mi to ale jako něco, co bych mohla odmítnout. Nic z toho mi tak nepřipadalo.

Telefon znovu zazvonil. Nemohla jsem čelit dalšímu buzerování, a tak jsem stiskla tlačítko *odeslat* a oči se mi při tom bezděčně zavřely.

* * *

Do půl desáté večer jsme zaplnili sklepní bar v londýnské čtvrti Soho. Můj tým se shlukl pod oblouky klenutého stropu. Colonel's byla putyka. Stoly pokrývaly fleky od vína. Špinavá podlaha byla skrytá pod vrstvou pilin. Záplatování. Něco, co jsme v novinách velmi dobře znali.

Jamie, jeden z reportérů, se objevil s další lahví levné Riojy a dolil mi sklenici dřív, než jsem stačila říct ne. Stejně bych ji neodmítla; od chvíle, co jsem dokončila svůj exkluzivní článek, jsem toužila tu trefu zopakovat. Uživala jsem si božskou schopnost alkoholu pomoci mi zapomenout.

„Hej – a co já!“ Sarah ze společenské rubriky se vynořila z šera s prázdnou sklenicí. Naplnili jsme ji, cinkli si a připili si na konec dalšího náročného dne.

„Myslíš, že to můžeme dát do nákladů?“ Jamie přejel očima po účtence. „Mám v plánu se neskutečně ožrat.“

Takhle to u Colonele probíhalo vždycky. Když Sarah začala nadávat na jednoho z reportérů, myšlenky se mi zatoulaly. Jejich rozhovor přehlušovalo dupání nohou shora, mizerný playlist baru z devadesátých let, ale hlavně moje žárlivé myšlenky.

Celý večer jsem ho pozorně sledovala, jak se prodírá skupinou. Všimla jsem si, jak mu pivo šplouchá ve sklenici, protože ho tak rozesmála. Jeho pozornost upoutala nová redaktorka Kate. Několikrát jsem se snažila setkat se s jeho pohledem, ale byl příliš zaneprázdněný tím, jak byl středem pozornosti, když jí vyprávěl historky z doby, kdy byl mladším reportérem.

Ve slabém světle, asi po čtyřech sklenkách vína, jsem zaregistrovala mírnou podobnost s Georgem Clooneym. Šedivé vlasy, prošedivělé strniště. Hranatá čelist. Byl o sedmnáct let starší než já, nebyl to můj obvyklý typ, ale z nějakého důvodu mě přitahoval. Možná to bylo jeho zkušenostmi a znalostmi. Byl něco jako můj mentor. Takové kliše. Sama pro sebe jsem si odfrkla. Víno mi vážně stouplo do hlavy.

Už mě unavovalo cítit se neviditelná. Vzdálila jsem se od skupiny a ignorovala poznámky a pichlavé pohledy, když jsem se prodírala houfem místních dělníků. S každým krokem, kterým jsem se od nich vzdalovala, jsem se cítila lehčí. Tím bylo řečeno opravdu všechno, ale já jsem přesto stále vytrvale ignorovala to, co mi moje tělo říkalo. Svě intuici jsem přestala věřit už dávno.

Pak jsem na svých zádech ucítila jeho dotek.

„Kam jdeš?“ zeptal se tím tichým tónem, který si vyhradil jen pro mě.

Nebo jsem si to alespoň myslela, dokud jsem neviděla, jak si dnes večer povídá s Kate.

„Na záchod!“ zvolala jsem rozhořčeně, neboť alkohol dal průchod mé žárlivosti.

„Beze mě?“

Na tváři se mu objevil ironický úsměv, který přivolał vzpomínku na archivní místnost. Minulý týden v jeho polední pauze – s vůní starých novin a bzučením elektroniky, když mě ojel opřenou o dveře. Navzdory svému vzteku jsem nedokázala ovládnout mravenčení, které se mi rozšířilo po kůži.

Vzápětí jsem si uvědomila, že mě rukou objímá kolem pasu a vede mě na toaletu pro invalidy.

Malá kabinka bez vzduchu nebyla ani trochu sexy. Kolem nás se vznášel pach exkrementů a zvratků. Nad našimi hlavami blikalo nemilosrdné ostré světlo. Chytila jsem se zábradlí pro invalidy, abych se udržela na nohou, když zezadu zatahal za mé punčochy.

Pokaždé když jsem se snažila roztáhnout nohy, zase se spojily. Skopla jsem si pravou botu a zapotácěla se, když jsem vyklouzla jednou nohou z punčoch. Jeho ruka mě chytila v pase a vytáhla mě zpátky do vzpřímené polohy.

Celé to bylo tak naléhavé, pod tlakem, přesně jako život v redakci. Jeho horký dech v mém uchu. Byl drsný, ale díky té bolesti jsem se cítila živá. Hluk z baru pronikal dveřmi, zatímco moje teplota se s každým jeho přírazem zvyšovala. Klouby mi zbělely, jak jsem se pevně držela zábradlí.

Za pár minut bylo po všem. Než jsem se otočila, zapnul si zip. Spěchala jsem, abych mu stačila – než jsem si natáhla kalhotky, rychle jsem se utřela toaletním papírem. Natáhla jsem si punčochy a stáhla si sukni ke kolenům. Pak se naše pohledy setkaly.

Zaháknul mi prst pod bradou a zvedl ji, aby dosáhla na jeho ústa.

„Pořád mě vzrušuješ.“

Pronesl to jako gratulaci mezi opileckými polibky. Ještě pořád se mi z nenadálости toho všeho točila hlava.

„Uvidíme se venku.“ Odemkl dveře, zkontroloval, jestli je vzduch čistý, a vyšel ven.

Cítila jsem se omámená, ale zároveň naprosto prázdná. Moc mi nepomohlo ani to, že jsem už několik hodin nejedla. Dělal jsem to,